

כמו נוצה

טלי וייס

Tali Weiss

Like a Feather

עיצוב העטיפה: נבות פורת
צילום העטיפה: שימי שיידר

מסת"ב: 9-9-49-7380-965-978 ISBN:

©

2013, תשע"ד

כל הזכויות שמורות למחברת ולהוצאה

weisstali@walla.com

Printed in Israel

EKED

לזכרם של סביי וסבתי ז"ל
יצחק רבינוביץ
רבקה ואליהו וייס

הגוף זוכר

בְּעֵתִיד אֶהְיֶה בְּתוֹךְ אֲחֵדוֹת הַמַּעֲשִׂים
וּבְשָׁלוֹם אֲחַצֶּה יְבָשׁוֹת וַיָּמִים
עַד שֶׁאֲתַקֵּן אוֹתִי וְאֶפְגֹּשׁ בְּךָ אֶהוּבִי
בְּדִיוֹק בְּזִמְנִי וּבְמִקוֹם.

הגוף זוכר

גופי זוכר אותך כאלו כּאן ועכּשׁוּ
יְדִיָּה מְגַשְׁשׁוֹת דְּרָכַן אֶל לְבִי.
הגוף כּוֹאֵב אֶת הַעֲדָרָן שֶׁל הַיָּדַיִם
וּבוֹעֵט לְכָל כּוּוֹן בְּכַדִּי לְהַגִּיעַ לְאִזּוֹן.
כָּל פֶּסֶת רִגַּשׁ שֶׁהִיָּתָה בִּינֵינוּ
מִתְמַסְּרֶת לְתַנוּעָה דַּקָּה בְּתוֹךְ תְּאֵי הַגּוּף,
תְּנוּעָה חֲמָה שֶׁל חֵלוֹם טוֹב.
כֶּשֶׁהגוף זוכר, הוּא מְשַׁדֵּר אֶל הַנְּשִׁמָּה
תְּדָרִים שֶׁל אֶהְבָּה
וְאֵנִי אֶתְךָ זוֹכֶרֶת אֶת הַכָּל
אֶת הַחֹפֶשׁ שֶׁאֶפְשַׁרְתְּ לִי
לְהִיּוֹת מִי שֶׁאֵנִי בְּאֵמֶת.
הגוף זוכר אֶת גּוּפְךָ
עַד שֶׁיָּשׁוּב אֶל אִמָּא אֲדָמָה.

עד אובדן שליטה

קבלתי ממך אהבה קטנה
הנחתי את המחשבות בתוכה.
הידים רצו מעצמן
אחזו באהבה הזאת
החמקמקה, העדינה.
הייתי כחולמת באהבה שלך.

קבלתי ממך אהבה מפוסת
אהבה שלרגע חבקה
ואז שחררה.
אני לוגמת אותה בלגימות קטנות
עד אבדן שליטה.

שברים

כְּלִי שְׁבוּר מִחֲלִים בְּיַדְיָהּ הַחֹמְלוֹת
מִקְבֵּל חַיִּים חֲדָשִׁים וְאַמִּירָה
וְאֵלֹו עַל עֲצָמָהּ אֵינָהּ חֹמֵל
כָּל שֹׁכֵר מֵעַמִּיק אֶת כְּאַבְּהָ.
קִנִּיתִי לָהּ בְּמִתְנָה מֵרָאָה
הַמְשַׁקֶּפֶת לָהּ אָדָם שָׁלֵם וְשִׁמְח
אָבֵל סֹרֶבֶת לְהַבִּיט בָּהּ
וְאִף הָאֲהָבָה לֹא הִקְסִימָה
בְּעֵינֶיהָ הִיא צֹלֶקֶת שְׁלֹא נִתֵּן לְאַחֻתָּהּ.
אֲזִי שֵׁטְפָתִי אֶת הַכְּלִים שֶׁלָּהּ
וְהִכְנַתִּי לָהּ תְּהַ צְמָחִים
מִקְבֵּלָת בְּהַשְׁלָמָה פְּרִידָה קְרוֹבָה
מִן הַשְּׁתִּיקוֹת
מִן הַשְּׁבָרִים.
בְּלִבָּהּ חַיִּים פֹּצְעִים שְׁנוֹתָרוּ
פְּתוּחִים
וְהֵם קוֹרְאִים לִי בְּלִילוֹת סְדוּקִים.

הָיָה זֶה חֲבוּק כּוּמֵס סוּד
 שֶׁטָרַם גְּלִית לְעֶצְמָהּ
 וְהָיָה זֶה הַמִּבְטֵה שֶׁהֶצְטַלַּב בְּמִבְטֵי
 שֶׁיִּצָר אֹר גְּדוּל בִּינֵינוּ
 נִדְמָה שְׁאִין בְּעוֹלָם מְאוּם מְלַבְּדֵנוּ
 צְמוּדִים לְאַהֲבָה זְמַנִּית
 הַמְטַפֶּסֶת לְעֵנָן חוֹלֵף
 מְלֻטֶפֶת כּוֹכֵב בּוֹדֵד.
 שְׁנֵינוּ בָּחַם גּוֹף מְשֻׁתָּף
 נוֹגְסִים לְרַגַע בְּפְרֵי הַמְתַקֵּת
 שֶׁמְשַׁאֵר בְּפִינוּ טַעַם שֶׁל
 זְכוּן נְעוּרֵינוּ הָאֲבוּדִים.

בגן עדן עלי אדמות

בְּיָמִים שֶׁהָיִינוּ מְשִׁתּוֹלְלִים, כְּמוֹ יְלָדִים
בְּלִי הוֹרִים הָיִינוּ, חֲפָשִׁים מִכְּבָלִים
שְׂבָעֵי תְשׁוּקָה עֲצֻמִּית וּפְזוּר דַּעַת,
הָיוּ מְעַט מְאֹד דְּאָגוֹת, בְּעֶצֶם לֹא
רָאִינוּ אוֹתָן מִמֶּשׁ, כְּמוֹ עוֹמְדִים בְּגֶשֶׁם
וְלֹא נִרְטְבִים כָּלֵל, שָׁמְנוּ כְּפוֹת יְדֵינוּ
עַל עֵינֵינוּ וְאֲזַנֵּינוּ וְרָקְדְנוּ אֶת הַרְקוּד
שָׁלְנוּ, עַד הַסּוּף, עַד אֵין גְּבוּל
וְהָיִינוּ מְעַבְר לְכָל הַחֲלוּמוֹת שָׁלְנוּ
וּמְעַבְר לְכָל הַנִּפְלְאוֹת שָׁבְנוּ
בְּמַעֲיָן בּוֹעָה מִתּוֹקָה וְרִכָּה שֶׁל חַיִּים.
אֵלוּ הָיוּ הַיָּמִים, הַיָּמִים הָאֲמִתִּיִּים
שֶׁל גֵּן עֵדֶן עֲלֵי אֲדָמוֹת.
הַזְכָּרוֹן שְׁלִי, עֵדֶינְךָ שֶׁמֶ, אֲתָהּ.

רצון חופשי

בְּשֶׁהִתְפַּשְׁטִי לְתוֹךְ גּוֹפֶךָ
בְּרָרְתִי אֶת רְצוֹנֹךָ קֹדֶם לְכֵן, בְּשִׂיחָה
שְׁלֵא שְׁמַעַתְּ כִּי שְׁעוֹנָךְ תִּקְתַּק בְּאַזְנוֹיֶךָ
וּמַחְשְׁבוֹתֶיךָ הִפְלִיגוּ לְאֵן שְׁהִיא,
בְּעֵלֶת הַלֵּב שְׁלֶךָ,
שְׁחַרְף מְחֹאוֹתֶיךָ וּתְחַנּוּתֶיךָ
עֲזָבָה לְבִלִי שׁוּב, וּבִבְת אַחַת.
בְּהִתְפַּשְׁטוֹת לְתוֹךְ גּוֹפֶךָ
תִּפְסְתִּי מְרַחֵב דֵּי גְדוֹל בְּתוֹכוֹ,
עַד שֶׁהוּא בְּטֵא רְצוֹן עֵמֶק
לְאַהֲבָה לְלֹא תִנְאִי, לְהִתְמַסְרוֹת
לְלֹא גְבוּלוֹת, לְהִתְקַדְּשׁוֹת,
וְהִיִּיתִי חִיְבַת לֹמֵר לְךָ זֹאת הַיֵּשֶׁר בְּפָנַיִם
כְּדֵי שֶׁתִּשְׂמֵךְ לֵב גַּם לְזֶה וְגַם אֵלַיִנוּ,
וְהִגַּעְתִּי אֶל מְסַךְ הָעֶצֶב וְגִרְדְּתִי
בְּדַפְנוֹת לְמִצָּא תִקְנָה וְלֹא מְצֵאתִי.
לְכֵן, הִצְטַמְצַמְתִּי לְמַמְדֵי הָאֲרָצִיִּים,
סִגְרְתִּי אֶת הַדְּלֵת וְהִנַּחְתִּי לְךָ
לְרִצּוֹת אֶת מַה שֶׁכָּבֵר רְצִיתִי מִזְמָן.

מבטך

כְּשֶׁאַתָּה מְבִיט בִּי אֲנִי שִׁקִּיעָה
וְחוֹפִים גּוֹאִים בִּי בְּרֵעַד,
מִתְקַלְפֶת מִצָּרְכִים וּרְצוֹנוֹת
עֲטוּפָה בְּרַמְזִים שִׁקְטִים וְשׁוֹשְׁנִים.
עַד שֶׁאַתָּה מְגִיעַ לְקֶצֶה הַמִּבְט
אֲנִי קֹטְנָה וְכַדוּרִית
מְבִיֶשֶׁת מְעַט
וְאִז כְּשֶׁהֵעִזְתִּי לְהִישִׁיר מִבְט
בְּחִזְרָה אֶל מְקוֹר הָאוֹר הַנִּבְט
צִנְחָה לְלִבִּי הִרְגַּשְׁתְּ תוֹגָה,
נִדְמָה לִי שׁוֹז אֶהְבֶּה יִשְׁנָה
שִׁפְרָצָה מִתּוֹךְ תְּאִי גּוֹפִי
וּמִצְאָה מְקוֹמָה בְּחִיקָה.
וּפְתָאם, אֵינֶךָ
וְחִסְרָה הַתְּחוּשָׁה הִרְכָּה
שֶׁל מִבְטְךָ הַמְּלִטָּה
הַיּוֹדֵעַ אוֹתִי, בְּפִשְׁטוֹת
בְּחִדוֹת הַחַיִּים שְׁבִי.
וּפְתָאם כְּשֶׁאֵינֶךָ
מִבְטִים כְּבוֹיִים מְעַרְפְּלִים אֶת הַזְּרִיחָה
וְגּוֹפִי שׁוֹבֵר
קֶרְנֵי אוֹר בְּחֶשְׁכָּה.

אורות מתגלגלים

אורות מתגלגלים לי בגוף
שטפתי את החשך מעצמי,
איזו תחושה מפלאה, קמאית
טוב שאף אחד לא ראה
ביצד פחדתי מן החשך,
חרדה עמקה וצלולה,
כלי להתנגד, לחשוב מעבר לה.
והנה, אורות מתגלגלים
ואתה מתגלגל לפה.
בקור חטוף מספיק לי
בכדי להתמלא באור ובשמחה
בגעגוע.

כמה יפי יש באור הזה
שמתגלגל לי בגוף, פורץ גבולות
ועדף תרועים.
נפרצו סכרים סוף סוף
נפלו גשרים.
אני משתפכת בתוך האורות
כלי אור גדול
מקצה האפלה ועד כאן.

בתוך ערפל גופך

בתוך ערפל גופך מוצאת נחמה
אוחות בניצוצות הבנה בינינו
החולפים דוקא כשאנו מדברים.
מה מרחיק אותך ממני
ומכל מה שחלמתי אתך אז
כשפרקנו לגורמים את גופינו בין ים
שבלים מרקדות.

היום אני שמוטת כנף וקולי אינו נשמע
טעון השקט בינינו
מפלס לי דרך החוצה אל החיים
שקיו, שאינם, שמתילדים
כאלו רוצים לגעת בי בחוטים דקים.

מאד קשה להגדיר את רגע הפרידה
ממך. יום יבוא
שירתי תדפק על דלתך ותבקש
הזדמנות שנייה לשכחה.

צלילים רכים

ים של מחשבות נשטף ממני בחול
הרה, החם
גלים של צפיה למשהו חדש בינינו
מתמסמסים בין הצדפות.
מנגינה ישנה מתחלפת
צלילים רכים נולדים בי
ראשית בשקט, מלטפים, מושכים
החוצה את כל הכעסים, הדאגות,
החרדות, משפכים כאבים שהצטברו.
אחר כך צלילים עזים של חיים
ושל שמחה פורצים מתוך היים
ומחלחלים אל גופי ואל רוחי
מרימים אותי למעלה, מעל כל
מי שחשבתי שאני.
אני החדשה בעת מחבקת אותך
בין טפות של מלח
הזולגות על גופינו הערמים.
אני טובה אלי וטובה אליך
ושנינו שוחים לעמק
ים של חלומות.

קולו

שְׁמַעְתִּי אֶת קוֹלוֹ וְלֹא יָדַעְתִּי
הֲאֵם קוֹלוֹ הוּא פְּרִי דְּמִיּוֹנִי
אוֹ שְׁמָא הוּא כְּאֵן וְאִינִי רוּאָה.
הַקּוֹל הִיָּה שְׁלֹו וּבּוֹטָה
חַד־מְשַׁמְעֵי וְרַב־גּוֹנֵי,
קוֹל בְּלִתֵּי אֶפְשָׁרִי
כְּמוֹ הַקּוֹל שְׁלָהּ.

נְעַצְתִּי עֵינַי בְּקִיר שְׁלִמּוּלֵי
רְצִיתִי לְחֹזֵר אֶל הָעוֹלָם הַפְּנִימִי
אֶת הַחִיצוֹנִי מְצִיתִי בְּכֹל כְּלִי.
הַקּוֹל הַחֹזֵר אוֹתִי הַבֵּיתָה
אֶל עֲצָמִי, אֶל אֶהְבֵּתִי.

לֹא אֶשְׁבַּח אֶת הַקּוֹל
תָּמִיד הוּא מְזַכֵּיר לִי אֶת הַדֶּרֶךְ הָאֲמִתִּית

קוֹלוֹ עֲצוּם וּמְלֵא הוֹד.
נְחַרְדֵּתִי וְנִרְדַּמְתִּי
בְּדַמָּה.

בחלונות הגבוהים של העולם

מְסַקְרָנִים אוֹתִי הַרְנוּחִים בֵּין הַשּׁוּרוֹת
הַסְדָּקִים שֶׁבְקִירוֹת
הַמְסָרִים שֶׁבְשִׁתִּיקוֹת
הַמְחֻשְׁבוֹת שֶׁבְרֵאשֶׁף
הַצְלָקוֹת שֶׁבְגוֹפָה
הַחֲלוֹם שֶׁצֶפּוֹן בְּלֶבֶךָ
וּמַהוּ פֶּשֶׁר חִיוֹכֶךָ
הַרְגִשׁוֹת שֶׁלֶךָ כְּלָפִי
הַחַיִּים שֶׁלֶךָ בְּלֶעְדֵי
מִזְג הָאֵוִיר בֵּינֵינוּ.
מֵרַתֵּק אוֹתִי הָאוֹר
שֶׁאֵתָה מְפִיץ בְּחֶשֶׁךְ
הַמְלִטָּה אוֹתִי
כְּשֶׁאֲנִי הֶרַחֵק מִמֶּךָ
וּמִצֵּב הָרוּחַ
בְּחֲלוֹנוֹת הַגְּבוּהִים שֶׁל הָעוֹלָם
שֶׁם אֲנַחְנוּ בְּיַחַד
מֵתְנַדְנָדִים בְּנִדְנֵדַת הָאֵשׁ.

רסיסי חלום

הידעַתְּ שֶהַתְּחַלְתִּי לְאַסֹּף אֶת רְסִיסֵי
הַחֲלוֹם, שֶקִּבַּלְתִּי קוֹל?
הַקוֹל שְׁלִי קָיָם, קִטְוֹן וְשִׁקֵּט
אוֹלָם הוּא שְׁלִי, שְׁלִי בְלִבְדִּי.

רְאֵה, כִּי צִדְרַת עֲנָנִים מְסִיעִים אוֹתִי בְדַמְיוֹנִי
לְכָל מְקוֹם שֶׁרַק אֶבְחַר,
אֲנִי עֹפֶה כְּמוֹ צְפוּר שֶׁשֶׁחֲרָרָה מִשְׁבִּיחַ
מִחֲפָשֶׁת אֶת לְהַקְתָּהּ, אֶת אֶהְבְּתָהּ.

רַק הַלֵּב יוֹדֵעַ,
הֵיכָן אֲמַצֵּא אוֹתְךָ.

מפתח סול

כְּמוֹ לֵב פְּתוּחַ אֶתָּה.
בְּחֶדֶר הַיְמָנִי אֲנִי מוֹצֵאת דָּג זָהָב
בְּחֶדֶר הַשְּׂמֹאלִי חֶכְהָ
אֲנִי מְנַסֶּה לְדוּג אוֹתָךְ
אֲכַל לְבִי נְעוּל מְקַדְמַת דָּנָא.
הָאֵם בָּיָם הַמְדַבֵּר הַגְּדוּל
אֲמַצָּא אוֹתָךְ שׁוֹחֵה לְעֵבְרִי?
הָאֵם יִתְחַוֵּל הַקֶּסֶם הַמְתוּק
שֶׁבֵּין נְגוּדִים מְשֻׁלְּמִים?
רֵאשִׁית, אֲבָרָא מִפְתַּח סוּל
כְּדִי שֶׁתִּשְׁמַע אוֹתִי
וּלְאַחַר מִבֵּן אֲשִׁיר לְלִבְךָ
בְּטוֹנִים רַכִּים רַכִּים
עַד שֶׁהֲרִגַע יִסְכְּבִים לְחֶבֶר
אֶת הַחֶכְהָ שֶׁלְךָ לְגוֹפִי.
אֲזִי אוֹלִי אֶתְחִיל לְאַהֵב אוֹתָךְ,
אוֹתִי.

כמו נוצה

כי בְּשִׂאתָהּ קָרוֹב אֵלַי
אֲנִי קְרוֹבָה לְעֵצְמִי

כמו נוצה

חיכת אלי לפתע
וענן שהעיב עלי מיד הסתלק
קרבת אותי לגופך ברכות
חופן את נשיותי לתוכך.
אתה חי בין שברי נשים
ומחפש את השלם שבך
אבל זה לא מפריע לי
שלבך געגועים לאחת שעזבה.
כמו נוצה שנפלה מכנף צפור
ומתמסרת לרוח
אני נעה לצליליך.
הערב אנו שנים בודדים ביחד
מלטפים את הפגמים שהותירו
בנו אהבות נושנות
מעוררים את גופנו בתשוקה לחיים.

קשרים

אָרְךָ הַנְּשִׁימָה שְׁלֶךָ
מְרַחֵק בְּךָ יָדְךָ מִיָּדִי
שְׁנוּי מַצֵּב הַרוּחַ שְׁלִי
הַכֹּל קָשׁוּר בְּהַבֵּל.
חֲלוּם שְׁחֲלֵמְתִי בַלַּיְלָה
מַצֵּב הַנְּקִיּוֹן בְּחִדְרְךָ
שָׁמָּה שֶׁל שְׁכֻנְתְּךָ
הַכֹּל קָשׁוּר אֵלַי.
עֲצִיץ נְבוּל בְּגִנְתְּךָ
קָרַע בְּשִׁמְלָה שְׁלִי
פְּרוּסֵת עוֹגָה עַל שְׁלֻחְנֶךָ
הַכֹּל קָשׁוּר בְּנוֹ.
דְּמָעָה בְּזוּיֵת עֵינַי
כְּאֵב הַלֵּב שְׁלִי
חֲרִיקַת הַשָּׁנִים שְׁלֶךָ
הַכֹּל קָשׁוּר בְּךָ.
אֲנַחְנוּ קָשׁוּרִים זֶה בְּזֶה
בְּאֲנִרְגִּיהַ נִסְתָּרָה
אֶתָּה מֵתֻקָּשֵׁר אֵלַי
וְאֲנִי עֲדִין לֹא מוֹכְנָה.
אֲנִי רוֹצֵה לְהִקְשֵׁר שׁוּב
וְאֶתָּה בְּהִמְתָּנָה.
קָשָׁרִים עַל שְׁקָרִים עַל
קָשָׁרִים.
הַכֹּל קָשׁוּר
כָּל הַזְּמַן.

עשב

חֲזִי עֲשָׁבִים שׁוֹטִים
צְמִיחָה פְּרָאִית שֶׁל רְעִיּוֹנוֹת
הַמְדִיפִים רֵיחַ טֶלֶק יֶשֶׁן.
וְאַתָּה יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ
הַתְּשׁוּקוֹת שֶׁלָּךְ וְהוֹגָה בִּי
בְּמִשְׁחָק הַמְקַדִּים שֶׁלָּךְ
לִפְנֵי הַקְּצִיר, לִפְנֵי שֶׁהִסְכַּמְתִּי
לְשִׁמֵשׁ לָךְ אֶהְבָּה.

עֲשָׁבִים שׁוֹטִים יְקִירֵי
שׁוֹטִים בִּי וּבְנוֹ עַד כְּלוֹת
יָמַי שְׁאוֹתָם שְׂכַחְנוּ
וְלֹא נִטְרַח לְזָכֹר בְּעֵתִיד.

דוֹקֵא הַצְּצָה מְקֻרֵית בְּגִנְתֵי הַיּוֹם
גְּרָמָה לִי לְהַבִּין
שְׁגָם לְעֵשֶׁב שׁוֹטָה מְקוֹם
בְּעוֹלָם הַזֶּה, הַמְהַקְצֵעַ.
אַתָּה הַסְמַקְתְּ וְלַעֲסֹת
אֶת עֲשָׂבֵי בְּזֵהִירוֹת.

קרעים

בבקר אתה בא אלי
לבוש חלצה קרועה
בערב אמצא אותך
בין הקרעים שלנו, מתבודד
מחפש סבה לאהבה הזו
ששכחת.

אבל אני עודני כאן
מנקה את חלונות לבי
כדי לראות אותך אתי
בבית עם הדלת הפרוצה
לכל הרוחות שהבאת עמך
וכל הנשים שהיו שלך
לפני שפגשת אותי.
וכשאתה בא אלי
שמוט מעדף קרעים
אני מחבקת ומאחה אותם
כאלו היו
בתוכי.

מעוף המחשבות

חֲשַׁבְתִּי עָלָיו מַחְשְׁבוֹת אֲסוּרוֹת,
קוֹרָה לְפַעֲמִים שְׁאֵדָם נֶאֱסָר עַל יְדֵי מַחְשְׁבוֹתָיו.
וְהִנֵּה, בְּאַרְח פְּלֵא, מַחְשְׁבָה אַחַת מְרַדְנִית
הַחֲלָה לְעוֹף וְלַחֲדוֹר אֵלָיו, לִיְתֵר דִּיּוּק
לְלִבּוֹ הָאָסוּר עַל יְדֵי אִשָּׁה
לֹא אָנִי, בְּמִקְרָה הַזֶּה.
הַמַּחְשְׁבָה עוֹרְרָה בּוֹ תַחוּשׁוֹת חֲדָשׁוֹת כְּלַפֵּי
הוּא הִרְהֵר בְּהֵן בְּחִיּוֹר מִשְׁתַּטָּה,
כְּמוֹ הוֹרָה הַסּוּלַח לְבָנוּ עַל מַעֲשֵׂה קִנְדָּס.
וּבְכָל פַּעַם שְׁחַשְׁבְתִּי עָלָיו מַחְשְׁבָה אֲסוּרָה
מִשֶּׁהוּ הַשְׁתַּחֲרַר בִּי, בְּאִפְּן נִפְלֵא מִמֶּנִּי.
יּוֹם אֶחָד, פְּתֹאֵם, מַחְשְׁבָה
מְרַדְנִית מִשְׁלּוֹ פָּגְשָׁה אוֹתִי
בְּמִקּוֹם שֶׁהָיָה אָסוּר
וּכְמוֹ לְהִטּוֹטְנִית מְנַסָּה
חֲצִיתִי אֶת הַקְּוִיִּים
אֵלָיו. מַחְשְׁבוֹתֵינוּ הִצְטַלְבוּ בְּאִי חֲקִיּוֹת מְעַנְנָת.
כָּל כֵּן מִתּוֹקָה הֵיטָה פְּגִישָׁתָן
וְהֵדָן הָיָה צְלוּל וְנִעִים עַד מְאֹד.
וְלָכֵן, בְּאוֹתוֹ עָרַב, הִתְרַנּוּ אֶת אֲסוּרֵינוּ
וּבָאנוּ זֶה אֶל זֶה בְּחִפְשִׁיּוֹת מְלֵאָה,
וּמִתַּחַת לְבָגְדֵינוּ
כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת נִעְלָמוּ וְנִשְׁאַרָה אֶהְבָּה טְהוֹרָה.

הצבע האהוב עלי

שפע הצבעים שהשארתי עלי
הפכו לערבוביה של צבע לא צבע
מהסוג שאין לו שם או צורה
לא טעם וריח. אבל נוכחותו מרגשת
ללא ספק מדגשת בתוכי.
אתה איש של צלילים
וכשאיתה מנגן עלי,
נוצרים בגופי דמויים צבעוניים
והצבעים גולשים לתוך התווים העדינים
בסמיכות מתקתקה וגועשת.
הצבע האהוב עלי, ירק
משתקף בעיניך
הידעת שאני חולמת עליהן
מתחת לכל השכבות?
ושוב, בין המכחול שלי והמיתר שלך
מתחים על מתחים
במנגינה בלתי פוסקת
אף שמצו כל המשאבים
הנפשיים
היצריים.

תשומת לב

אני כאן למרות שאתה לא רואה אותי
אני מכירה את הגב שלך
ואת הצלקת

שאתה מנסה להסתיר ממני.

ביום שבו נפלת, הרמתי אותך בעדינות
ועדין לא הבטת בי.

במשנות איננה אחת מתכונות אישיותי
ולמרות שפניתי אליך בהפתעה

לא התבוננת בי, והורד שאחזתי בידי
נשמט ומישהו רמס אותו

ברגל גסה, בלי להתכוון.

אספתי את הורד (מה שנשאר ממנו)

יש לו צלקת בדיוק כמו לך

תוצאה של דריסה בלתי מכוונת

אך מכאיבה.

לטפתי את הצלקת ושוחחתי עמה

והיא אמרה לי בשקט:

הוא לא ראה אותך, אבל הרגיש אותך

וחשב עליך כשלא שמת לב...

רגשות שמתבשלים לאט

רגשות שמתבשלים לאט
בדקיקות זולגים לתוך התודעה המעממת
ומתחילים לנוע לעבר מקומם הטבעי.
בדרך למקום הם מטפטים סימנים של מצוק
לתוך הלב ואז מהדהדים בראש בעדינות.
התנועה הזו נעימה על גבול האכזרי
כי היא פוצעת צלקות ישנות מן העבר
אולם התנועה הזו היא התחדשות אדירה
שמתחייבת כמו חלוף עונות השנה.

יש רגשות שמתבשלים לאט
ומתפרצים מהר,
כדי ליצר שנוי כאן ועכשיו.
השנוי הוא מידי-שנייתי
ואתה הופך להיות אדם חדש.

הרגש מוליד את האמנות
את האמן המיסר
את התרפייה המשלמת.
ברגש, שם הוא גם כאן,
אתה הוא אני
והחלום – מציאות.

בחלוף הימים

חלומות ילדות נשפכים במגרה
אֶהְבֹּת נושנות
אֵינֶן צוֹבְטוֹת עוֹד.
וְאֵתָה מִתְהַלֵּךְ בְּכַרְמִים
קוֹטֵף פְּרוֹת שֶׁל אַחֲרִים
וְכִי־סִיף הַמְּלֵאִים אֵינָם נוֹתְנִים מְנוּחָה.
יוֹם אֶחָד אֵתָה מִתְעוֹרֵר
מְרִיחַ אֶת הַשְּׁנוּי הַמִּתְהַוֶּה
חוֹדֵר לְוֵרִידִים וּמִקְשִׁיב.
מִשְׁהוּ מִתְבַּהֵר
וּבְחֻלוֹף שְׁעָה קְלָה
כָּבֵר בְּרוּר וְיָדוּעַ לָךְ
הַרְגַע הַזֶּה הוּא כָּל מַה שְׁחָשׁוּב
וְכָל מַה שְּׁנַחֲשָׁב וְיִחָשֵׁב.
רְאוּתִיךָ מִתְמַלְאוֹת בְּאֵוִיר
רְגֵלִיךָ קְלִילוֹת כְּאֵילָה
וְעֵינֶיךָ בּוֹרְקוֹת.
פֶּתַח אֶת הַדְּלָת
הַזְמַן אֶת הַחַיִּים
לְהַכְנִס
לְנִקּוֹת אֲבָק יָמִים שְׁחֻלְפוּ.

האהבה פשטה את הרגל

מה שאתה מקריב בשבילי
מה שאתה חולם אתי
מה שאני מקבלת ממך
הוא לעת עתה
קצה של שנוי
חדה של קרבה.

האהבה פשטה את הרגל

הָאֵהָבָה פָּשְׁטָה אֶת הָרֶגֶל
וְהִשְׁאִיְרָה אוֹתִי עֵירָמָה
אוֹחֲזוֹת בְּיָדֵי נֵיר מְקַמֵּט מֵעֵדֶף שְׁתִּיקוֹת
סְבִיבֵי שְׁמִשׁוֹת מְנַפְּצוֹת
תִּזְכְּרֵת לְאֲנִדְרֶלְמוֹסִיָּה שֶׁל הַלֵּב.
הָאֵהָבָה לֹא זְקוּקָה לִי יוֹתֵר
וְטוֹב שְׂכָרָהּ.
אֲנִי הִתְעוֹרְרֵתִי.

הקצוות השבורים

זֶה הָיָה שֵׁם תְּמִיד
תְּמוּנָה שְׁלֵנוּ בַת שֶׁבַע שָׁנִים
צוּפֶנֶת כְּאֵב שֶׁל חֵמֶשׁ
וְאֲנִי נִמְנַעְתִּי מִן הַמָּבֵט
שְׁנוּגָע בַּפָּנִים
וְהִסְתַּפְּקֵתִי בְּגִיב מְהִיר
שֶׁל אָבִק מִן הַקְּצוּוֹת הַשְּׁבוּרִים.
לְמַתְבוּנָן מֵהֵצֵד
זֶה נִרְאָה דִּי תְּמִים.

דו"ח פנימי

קטיתי מן הדרך בגללה
וכל פחדיה שהתערבו בשלי נמוגו.
לא עוד פחדים בלבי, כי אם השלמה.
מעִיפת ההשלמה אתה
וצמאון פושט בעורקי,
צמאון לאַנְרָגִיה שמשית
לקרן אור מלטפת ומתאהבת
לאורות וצבעים שחסכת ממני
באהבתך אותי, באהבתי אותך.
עיפות מכבידה על מכאובי
עיפות של זמן מבזבז.
אם הייתי יודעת מה עומד לקרות
הייתי הנה אותך באמת.
אבל החיים כופפו אותי לצורה שלהם
ואתה, שלמדת אותי גמישות
התקבעת במלבן קפוא והשתגית
כאלו לא ידעת אהבה
כאלו לא התעוררנו ביחד
כאלו לא כבשנו את העולם.

התרונות

1

אני כאן בשקט שלך
נרעשת מפתולי מחשבותיך.
אין קץ לחם הנפלט ממך
ואני נמסה, מתאדה לאט לאט
עד שהחדר בלו נוכחותך הבלעדית.
אני מוצאת את הרגע הזה נוח
כמעט נעים, מעט מתפורר
מאד מעורר.
אולי זה הזמן שלנו להביט במראה
להחליט שנגמר המשחק
נשברו הכלים שלך
התנפצו הצפיות שלי
התרונותי.
אתה ממשיך לחשב הפוך
ואני מתהפכת בתוכי מיליון פעמים
רק בכדי לקבל את האמץ
לפתח את הדלת
ולצאת לעולם בלעדריך.

לְהִתְרוֹקֵן מִבְּלִי לְהִשְׁאֵר בְּרִיק
 רַק בְּכִדֵי לְנִשְׁם מִחֻדָּשׁ וּלְהַרְגִישׁ
 לְהַחֲלִיט שְׁעֵכֶשׁוּ זֶה הַזְּמַן הַמְּאֻשָּׁר
 וְכֵאֵן הוּא הַמְּקוֹם הַטְּבָעִי.
 בִּינֵינוּ שׁוֹם דְּבַר לֹא קוֹרָה סֶתֶם
 הַעֲנִינִים מְעוֹרְרִים אוֹתֵנוּ לְהִתְעַנֵּן
 בְּעוֹלָם הַמְּטָרָף שְׂמַחוּץ לְבֵית הַחֵם.
 אֲנַחְנוּ גּוֹמְאִים מְרַחֲקִים עֲצוּמִים
 כְּשֶׁאֵנוּ מִתְקַרְבִּים זֶה לְזֶה
 מִשְׁלִימִים פְּעָרִים שְׂנַחֲצָבוּ בְּכָאֵב
 בְּדַקּוֹת שְׂנַחֲלָצוּ בְּאַנְחַת רוּחָה.
 כְּמוֹ גּוֹף אֶחָד אָנוּ נְעִים, אוֹלֵי
 כְּבָר לֹא כְּמוֹ פְּעַם בְּזְרִיזוֹת
 אֶלֶּא לְאֵט וּבְסִבְלָנוֹת, בְּמִדְּתִיּוֹת.
 שׁוֹם דְּבַר לֹא מִתְרַחֵשׁ בְּאֵין
 לְכֵן אָנוּ אוֹהֲבִים יֵשׁ מְאִין.
 הִבְנוּ שְׂאֵין לָנוּ לְאֵן לְמַהֵר
 וּלְכֵן אָנוּ כְּאֵן בְּכִדֵי לְהִשְׁאֵר.
 וּפְתָאֵם, שׁוֹב הַתְּרוֹקְנוֹת.

צוף העולם

וּכְשֶׁהֲלַכְנוּ בְּחוֹלְמִים יִצְרָנוּ עוֹלָם הַדָּשׁ
אֶצְלָךְ צְבֵעוֹנִי וְשׁוֹפֵעַ צְלִילִים
וְאֶצְלֵי שְׁקֵט וְעָמוּס בְּמַלְיָם
וַיִּדְעֵנוּ שְׁאֲנוּ טוֹבִים בְּמוֹזַג הָעוֹלָמוֹת
וְכָל אֶחָד חִפְּשֵׁי לְבַחַר רְצוֹנוֹ
וְאִשֶּׁר הוּא לֹא מְלָה גִּסָּה.
הֵיִינוּ פְתוּחִים לְכָל עוֹבֵר אֶרֶח וּבִשְׂמִיחָה
בְּנָה וְאֲמַתִּית טְעֻמָּנוּ
מִטְעֵמוֹ שֶׁל צוֹף הָעוֹלָם הַהוּא.
הַכֹּל הִיָּה מְשֻׁלָּם
וְהִתְהַלַּכְנוּ בְּאוֹהֲבִים חוֹלְמָנִים,
עַד שֶׁהִתְעוֹרְרָנוּ,
כָּל אֶחָד לְתוֹךְ כִּפְתַּת הַסְּלַע הַמְּזוֹהֶבֶת
שֶׁל בְּדִידוֹתָיו.

להתאהב בדרך הנכונה

אני מתאהבת באנשים הלא נכונים
בדרך הנכונה

התאהבות חדה, עמקה ובזבזנית
שוברת לב ומסמאת עינים
התאהבות רצחנית ממש.

אולם כמו שהיא באה
כך היא הולכת

ההתאהבות ואני.

אני אוהבת להתאהב בעצמי דרכם
דרך אותם גברים לא נכונים

בדרך הכי נכונה לי – ההפוכה

זו שמעיפת לי את החיים והגזרה.

אני מתאהבת בעצמי אתם

ולכן הם בעצם האנשים הנכונים

בדרך הלא נכונה

שלהם אתי,

כי אם היו הם בדרך הנכונה

היו מתאהבים בי בחזרה

באפן כזה שכל המחצות נופלות

והשמש זורחת מכל פנה.

הזיה

אתה כבר כמה זמן בלתי מדיד
תעלומה מתוקה ומרידה
נעלם ובא, מחיה ואז נרתע
אני תודה מי אתה, מי אני...

היום שכחתי פעמים חפצים בכל מיני
מקומות, והכל בגלל שחשבתני עליך
בתת מודע. אני מפסיקה זאת עכשו
במודע. אני קופצת להזיה הבאה.

בדרכי האמונה

למצא את האמונה בעיניך
מכאיב לספקות שלי.
אני נוטלת ממך את העצב
כדי לעצב את האמונה שלי
ולאט לאט מגלה שהיא
טבעית לי, כמוך.
אני אוספת את ההשגחה הפרטית שלנו
לתוך שברי נפשי
אולי יתאחו הם בזכותך.

רוצה לקלף מעלי
את רצועות האור הזר המונעות ממני
להיות מאמינה גמורה
בעצמי,
ובכוח העצום והטוב שחבר בינינו.

רוצה להרגיש את האמונה
בתוך בשרי, ברקמות
העדינות ביותר.
לבסוף, אמצא דרך
להביט לה בעיניים
בלי לפחד.
ואתה פשוט תחבק.

על הציפייה

לפְעָמִים אַתָּה כְּמוֹ בּוֹרַח מִמְּנִי
שָׁעוֹת נוֹפְלוֹת וְקִמּוֹת עָלֵי בְצִפְיָה
לְבוֹא הַגְּאֻלָּה הַמְּאַחֶדֶת שְׁלֵנוּ.
אַתָּה שְׁתִּיל הַמְסַרְב לְהַקְלִט בְּאֲדָמָה
הַטּוֹבָה, הַרְכָּה וְהַאוֹהֶבֶת,
אַתָּה נִמְשָׁךְ אֶל רוּחַ אַחֶרֶת,
בוֹעֵט בְּכָל הַרְגָּשׁוֹת.

אֲנִי רוֹאָה זֹאת בֵּין הַתְּרִיסִים
כּוֹאֶבֶת אֶת הַגֵּן הַנֶּעְלָם,
צוֹפָה בְּמַחְשְׁבוֹתֶיךָ מֵתְרַחֲקוֹת.
מְתִי גּוֹפֵךְ יִלְהֵט מִן הַתְּשׁוּקָה
לְרָגְעִים שֶׁל בֵּית חָם וְכוֹס תֵּה עַל הַמְרַפֶּסֶת?

בְּסוֹף אַתָּה תִּמְצָא חוֹמָה,
תְּטַפֵּס עָלֶיהָ בְּרַעַד נְעִים
וּבְצַד הַשְּׁנִי אֹר גְּדוֹל וְאֲנִי.

חלון פתוח

חלון פתוח השאיר
אך את הדלת סגור.
קפצתי פנימה ובחדר השנה
מצאתיו, זרועותיו פרושות לעברי
ובין אצבעותיו לבי
אומד את מרחק הפעימות
שבינו לביני
קובע את סוף הספור
חש את בהלתי
ומרפה.

חֲשׂוֹף הִיָּה בְּפָנָי

חֲשׂוֹף הִיָּה בְּפָנָי.
בְּרַכְתִּי זְרוּעוֹתַי סָבִיב כְּתַפְּיוּ
לֹא פָחַדְתִּי לְהִבִּיט לְתוֹךְ נַפְשׁוֹ
הִיא דְּבָרָה אֵלַי בְּעַד־יָנוּת
מִחֲפָשֶׁת דֶּרֶךְ לְשֹׁבֵר אֶת נִקְשׁוֹת הַגּוֹף.
קָרְבִי אֵלַי, לְחֲשֹׁתִי
וּפְתַע רוּחַ חֲזָקָה טִלְטְלָה אוֹתֵנוּ
וְאֶת הַקֶּשֶׁר הַשְּׁבִיר שֶׁל רְגָשׁוֹתֵינוּ.
הָיָה לוֹ קֶשֶׁה לְהִיּוֹת חֲשׂוֹף
לְכֵן שָׁכַח אֶת הַמַּלְאִים וְהִדְחִיקוֹן
לְמָקוֹם שָׁבוּ לֹא מִחִיבִים לְהֵן
וְלֹא לְאַהֲבָה.

הַגְּעֹגְוֵעִים אֵלֶיךָ דוֹמִים לְעֲנָנִים חוֹלְפִים
הַמְחֲלִיפִים צוּרָה וּמִתְפוֹגְגִים לְאֶטֶם.
צָפוּר שְׁחוּצָה אֶת לֵב הָעֶנָן
לֹא תִדַע שְׁחֻלְפָה עַל פְּנֵי יָם הַכָּאֵב.
בְּכָל פֶּעַם שְׁצָפוּר נִפְשֵׁי קוֹרֵאת לְךָ
עֶנָן מִנְחָם חוֹלֵף מֵעָלַי
וְעוֹטֵף אוֹתִי בְּטַפּוֹת שְׁקוּפּוֹת
שֶׁל אֶהְבֶּה.
מִתוֹךְ גְּעֹגְוֵעֵי הַשָּׁמַיִם
רְכִיבִים וְסִלְחָנִים אֵלַי.

מינוס אהבה

לְכֹל הַיֵּשׁ הַזֶּה שְׂאִין בָּךְ
לְתֵת לִי לְבַד אֶתְּךָ
גְּמַרְנו אֶת עֲצָמֵנו בְּשִׁבִיל
הַיֵּשׁ הַזֶּה שְׂאִין בָּךְ
וְאֶהְבָּה שְׂטוֹב לְךָ אֶתְּךָ
וּמָה אֶתִּי שְׂיֵשׁ לְךָ
וּמָה יֵשׁ לְךָ אֶתִּי
וּמָה אֵין לְךָ.
אֶהְבְּתִי אוֹתְךָ חֶזֶק בָּךְ
עֲמֹק בִּי, יָשָׁר בָּךְ
חֶבֶק אוֹתִי שְׁלֵא אֲשַׁמֵּט
אוֹתְךָ מִסְּפוּר חַיִּי
שְׁלֵא אֲשַׁכַּח אֵיךְ בֵּין יְדֵיךָ
נוֹצְרוּ יֵשׁ מֵאֵין שְׁתִּיקוֹתִי
וּבְכֹל הַיֵּשׁ בָּךְ אֶהֱב אוֹתְךָ
וּלְאֵין שְׁבָא אֶסְלַח לְךָ
כִּי אֲנִי וְאֶתְּךָ אֶחָד
אֶחָד אֶתְּךָ,
שְׁנַיִם אֲנִי,
מִיְנוֹס אֶהְבָּה.

דקירה

הייתי בבת ראנה משלמת
כל דבר שהלבישו עלי נרפש מיד
מעולם לא התלוננתי על ההדירה
של הסכנות לתוך עורי.
אבל שאר הבבות קנאו בי
והכו אותי מכות נמרצות
עד שבגדי התפוררו
כל חלקי פרקו
ונזרקתי לפנה חשוכה.
ואני, מתוך כמיהה עקשנית לחיים
נקיתי את שאריות הבושה
אספתי את החלומות הבלתיים
לתוך קפסא
וכתבתי שירים.

מסר לאישה פראית

עודני מחפשת תדר
שמחבר רוחים מיתרים

מסר לאישה פראית

1

את יכולה להיות כל מה שבא לך.
את יכולה לברח משם
להגיע לכאן
להבריא
לתקן
להתגלגל
להצטער
אבל, אל תשכחי לשוב למקום ההוא
בו הכל התחיל ונולד.
המקום בו החסר הוא השלם
השונה הוא השונה
ואת היא מי שאת
בלי העמדות פנים
פשוטה עם החיים.

לְשַׁחֲרֹר אֶת הָעֶבֶר
 אֶת הַפֶּצַע שֶׁנִּפְעַר
 שֶׁנִּשְׁבַּר וְהִתְנַפֵּץ לְרִסְיִסִים.
 שׁוֹב וְלֵדָה קִטְנָה שֶׁמְחַפֶּשֶׁת
 אֶת הַתְּשׁוּבָה בְּמִקּוֹם הַלֵּא נָכוֹן.
 הֶמְיֵת קוֹל רַכָּה מְלֻטָּפֵת
 מְחֻזָּקֵת אֶת הַרוּחַ הַשְּׁבוּרָה
 מְאַחֶה אֶת הַסְּדָקִים לְהִבְנָה.
 אֲנִי כָּאֵן עֵכָשׁוּ, תּוֹהָה
 בְּשָׁנוּיִים שֶׁהִזְמַן זְמַן
 בְּרָגָעִים שֶׁלֹּא יָשׁוּבוּ
 בְּעֶרְגָּה לְמַשְׁהוּ פְּנִימֵי נְחֻבָּא
 מִתְגַּלְגֵּל כְּמוֹ בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ
 מְבַקֵּשׁ לְהִשְׁתַּחֲרֹר
 מְבַקֵּשׁ לְעוֹף.
 לְשַׁחֲרֹר אֶת הָעֶבֶר
 כִּי הוּא נִגְמַר
 כִּי הוּא אֶת סוּדוּתָיו
 לְעוֹלָם לֹא יִגְלֶה
 כִּי הוּא לְמוֹד מְתַמְשֵׁךְ
 הִבְהוּבִים לְתוֹדָעָה
 קִלְהָ כְּמוֹ נוֹצָה.

אני ועצמי

אני הרפואה של עצמי
אני האהבה של עצמי
אני הגאולה של עצמי
אני הכאב של עצמי
אני המחר של עצמי
אני המחיר של עצמי
אני הזמן של עצמי
אני היפי של עצמי
אני האשר של עצמי
אני החפוש של עצמי
אני האבוד של עצמי
אני המקום של עצמי
אני התשובה של עצמי
ואני משלימה עם עצמי.

האי של עצמי

לָאֵן אֲנָשִׁים רָצִים? מָה הֵם רוֹצִים?
הַשְּׂגִים, יַעֲדִים, הַגְּדֹרוֹת, כָּלֵלִים...
אֲנִי חִיָּה בְּשֶׁקֶט
בְּעֵד עֲמִידָה בְּמָקוֹם, אִי תּוֹזָה מְרָצוֹן
הַתְּבוּנָנוֹת פְּנִימָה, זְרִימָה בְּקֶצֶב טְבָעִי
חֲלִימָה בְּהִקְיָץ
מְנוּחָה, רְקוּד אֶהְבֶּה
לְכָבוֹת מְדַבְּרִים.
אֲנִי מְקַבֶּלֶת בְּהַשְׁלָמָה אִי הַשְׁלָמָה
עִם מִי שָׂאֲנִי, כְּמוֹ גַם
אִי מְמוּשׁ הַפּוֹטְנִצְיָאל שְׁבִי.
הָאֲשֶׁר הוּא בְּפֶאֶן וְעִכְשׁוֹ
לֹא בְּתוֹצְאָה, לֹא בְּהַצְלָחָה.
בְּרַקַּע כָּל הַסְּעָרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה
אֲנִי מְאַמְצֶת לִי פְּנִטְיָה
מֵעוֹלָם אַחַר וּמְבִיאָה אוֹתָהּ לְמְמוּשׁ פֹּה
בְּתוֹכִי, בְּזִמְנֵן שְׁלִי הַפְּרָטִי,
בְּאִי שֶׁל עֲצָמִי.

סימנים

סימנים בגופי –
מפת הדרכים של חיי.
כמו בגד יקר
שאינן לאף אחד מלבדי.
לכל סימן ספור
מקום אל עצמי,
ואל מי שהייתי ועודני אני.

לפעמים זה כואב כל כך בשקט
שחייבים להביט
טוב, עמק פנימה,
אל המקום בו הסימנים נחים.

בעולם המסנוור עיניים

שום דבר אינו כפי שהוא נראה.
בעולם המסנוור עינים
יש לבדוק כל דבר פעמים.
במציאות הסוגדת לזוהר
מצטמצם היפי הטבעי.

החיים מזמנים אותנו לקלף את הקלפות
ביכלתנו לותר על המסכות
ולהתבונן באמת שבפנים.
שום דבר אינו כפי שהוא נראה
בשאותו מרגישים.

זה

וְאֲנִי כְהֵרְגִלִי נִמְנַעַת מְלַגְעַת בְּזֶה
כְּמוֹ שֶׁלֹּא נָעִים לָרֹדֶת לְמִרְתֵּף חֲשׂוֹךְ בְּיָמִים קָרִים וְאַחֲרִים.
וְאֲנִי כְהֵרְגִלִי נִמְנַעַת מְלַהֲקָשִׁיב לְזֶה
כִּי זֶה כּוֹאֵב לִי – זֶה.
אֲנִי נִמְנַעַת מְלַחֲיוֹת אֶת זֶה
כִּי אֵינִי יוֹדַעַת מַה מְחַכֶּה לִי שָׁם
וּמַה בֵּין זֶה לְבֵין מַה שְׁאִינּוּ זֶה.
וְאֵל תְּדַבְּרוּ אֶתִי עַל "זֶה"
כִּי הַשֵּׁד עָלוּל לְהִתְפָּרֵץ
וּלְרַסֵּס כְּתוֹבוֹת אִשׁ בְּרֻקִיעִים,
לְהַרְעִיד אֶת אִמָּא אֲדָמָה,
לְהַבְיֵא לָכֶם אֶת "זֶה" בְּהַפּוֹכָה.
וְאוּלַי זֶה רַק
נִדְמָה לִי,
וְאוּלַי זֶה יַעֲבֹר לִי,
יִדְגֵּדֵג וְיִלְךְ.

מעגל שלם

חי מעגלים משיקים לאין.
אני מנסה לדלות ממחי רעיון גדול
ואין. שקט בראשי,
שקט בלבי.
כל דבר בסבלנות נברא
ולכן אני לא ממהרת
חולמת, קולטת, מחליטה.
בחור צפור מצייצת
ואני מקשיבה.
למדתי את הדרך
לחבק ולשחרר.
רוח נושבת אט
אל תוף האין
במעגל שלם אחד.

גבולות החופש

אֶמֶת הַכְּנֻגוֹת הַטּוֹבוֹת
אֶהְיֶה חוֹבֶקֶת עוֹלָמוֹת
אוֹר מְאִיר אֶת עֵצְמוֹ
חֵלֹם קוֹרָא מְמַרְחָקִים
יָם הַזְּמַן גּוֹעֵשׁ
מִשְׁהוּ שָׁקֵט בִּי מְדַבֵּר.
אֲנִי כְּלִי כָּאֵן.

משב רוח מדברי

בְּלֵב הַמְדַבֵּר יוֹשֶׁבֶת
וּמְצִיֵּרֵת קוֹיִם לְדַמוֹת הָאִשָּׁה שְׁבִי
הָאֲמִיצָה, הַשְּׁלֵמָה עִם עֲצָמָה.
מִשְׁבַּ רֹחַ מְדַבְּרֵי לֹחֵשׁ בְּאֲזְנֵי
מַלּוֹת עֵידוּד לְהַגְשָׁמַת חֵלוּם.
מְגַלָּה לִי שְׂאִין בּוֹ דְּפִי וְגַם בִּי,
וְשֶׁהָרוּחַ הַגְּדוֹלָה מְכַוֶּנֶת
כָּל דְּבָר לִיעָדוֹ.
בְּלֵב הַמְדַבֵּר הַכֹּל פּוֹעֵם בְּתַנוּעָה אַחַת
אֵין שְׁבָרִים, אֵין מַחְלֻקוֹת
יֵשׁ הִבְנָה שְׁקֵטָה וְחִזְקָה.
אֲנִי מְלַטְפֶּת אֶת הַמַּלְיָם וּמְסַפִּיגָה
אוֹתָן בְּגוֹפִי,
וּכְמוֹ אֲבָנֵי הַמְדַבֵּר עֵתִיקוֹת הַיּוֹמִין
אֲנִי זוֹכֶרֶת
וְנוֹכֶרֶת בְּנִקְדַּת הַהִתְחַלָּה.

התגלות

וְאוֹלֵי אָנִי רַק מְדַמָּה
אֶת עֲצָמֵי בְּבָהָה עַל חוּטִים
וְהָאֲמַת הִיא שְׁחַפְשִׁיהָ אָנִי חֲפְשִׁיהָ
וְלֹא כְּנוּעָה לִי צָרִים
לְכִסְפִּים, לְחִלּוּמוֹת שֶׁל אַחֲרִים.
הִנֵּה, עוֹד רַגַע יִפְקְחוּ עֵינַי
וְאֶרְאֶה אֶת הָעוֹלָם בְּאוּרוֹ הָאֲמַתִּי
וְאֶדְבַר עִמּוֹ וְאֶדַע
אִם יֵשׁ תִּקְנָה וְיֵשׁ חֻמְלָה.
אוֹלָם בְּהַתְגַּלוֹת כְּזוֹ יֵשׁ סִבְנָה
שֶׁהַפְּחַד יַעֲזֹב אוֹתִי בְּמִנוּחָהּ
וְאֶהְיֶה מְאֵהֶבֶת בְּכַחֲוִי
וְאֶשְׂכַּח אֶת יְמֵי הַחֲשָׁךְ
אֶהְיֶה בְּאֶשֶׁר הַמְּחַלֵּט.
הַיּוֹם הַחֲלֻטְתִּי לְרֵאשׁוֹנָה
לְהֶאֱמִין לְזוֹה, וְחֻלְצִתִּי נֶעְלִי
וְהַתְּמַסְרִתִּי לְחוּל הַחֵם
וְהַפְּסֻקְתִּי לְשֵׂאל
וְקִרְעִתִּי אֶת הַחוּטִים
שֶׁל בְּגַד הַיָּם
וְנִכְנַסְתִּי לַמַּיִם הַעֲמֻקִּים
חֲפָה מְכַל אֶשְׁמָה.

רגעים של כתיבת שיר

מסתתר השיר בין העצים
משחק אתי תופסת
קוטף פרי, אוכל אותו
ומפתה: קחי אותי.

רגעים של כתיבת שיר

רגעים של כתיבת שיר:
פנס נכבה, און מתמתחת,
שורירים לא מקרים כואבים,
כאב גדול ואז...
אני נזכרת בך ותמונתך
נמהלת בדמי.
היא כל כך שלזה ומוציאה אותי
משלתי.
אין כמו תחושה זו
של מלאות תמונתך בשירי.
יש רגעים שבא לי לפרק את השיר
לחלקיקים קטנים
כדי שאוכל לאחוז בך
לעוד דקה שלמה.
בתם מלאכת הכתיבה
אני מתנחמת בשכחה,
משהו בתוכי נפרד ממני
לטובתי, לטובתך.

אלף בית בלשון

אָלף בית בְּלָשׁוֹן
לוֹמַר אֶת הַמֶּלֶךְ בְּמִלּוּאָה
לֹא קְצוּרֵי דָרֶךְ מֵיִתְרִים.
מְדוּעַ לְקַצֵּר אִם נִתֵּן לְהֶאָרִיךְ?

הוא יודע להעריך
את האורך של המלך.
הוא מגלגל את המלים בפיו
מתבשר מריחן, מטעמן, מצבָען,
בעוד דבורי נשמע עקם באזני.

אין לקצר מלך שטבעה ארץ.
זכרי ילדה,
בטאי מלים שלמות ומלאות
המלים היפות,
כמוך.

הרצון האמיתי

אָחוּז בְּכַח הַרְצוֹן הַבְּלָתִי נִגְמַר
הַבְּלָתִי רָגִיל בְּמִקוֹמוֹ וּזְמַנוֹ,
לְפִתְעַ הוּא יִפְתַּח לָךְ חֵלוֹן בְּזִמְנִי
וְיִתֵּן לָךְ אֶת הַמַּבֵּט הַחֲדָר־פְּעָמִי
אֶל תוֹךְ תוֹכָה שֶׁל אֲפָשְׁרוֹת
אֲפָשְׁרוֹת שְׂאִין שְׁנֵי לָהּ
הַגִּיּוֹן שְׂאִין הַסֵּבֵר לוֹ
וְחֻכְמָה שְׁטָרֵם פְּעֻנְחָתָּ
עַל הַמְרָחֵב שְׁחָסֵר לָךְ.

השתיקה שלה

אני יודעת מה זאת אהבה אבל
היא מחזיקה אותי במתח כאלו
שמעולם לא נפגשנו בפנה חשוכה.
אני לא מתרגשת ממנה יותר
רק בשאני חולמת בהקיץ
היא פותחת לי דלת ושותקת.
אני כותבת את השתיקה שלה.

מד החום

יום אָחַד אֶסְפֵּר לָךְ
שְׁהֵייתִי מְקוֹר הַשְּׂרָאָה
לְשִׁירִים שְׁלִי וּלְכַמָּה מְשֻׁבְּרִים
רְגָשִׁים וְכָל זֹאת לֹלֵא יְדִיעַתְךָ.
אוּלַי זֶה יִגְרֵם לָךְ אֵי נוּחוֹת
אוּ בְּלוּל קַל
אָבֵל לִי זֶה לֹא יִשְׁנָה
אֶת מֵד הַחֹם הַנִּשְׁלַח מִמְּנִי
אֵלֶיךָ, וְהַהוֹדָיָה
עַל שְׁהֵייתִי בְּלִתִּי מִשָּׁג
כְּמַעַט לֹא אֶנּוּשִׁי וְעַם זֹאת
חֶלֶק מִמְּנִי
הַצֵּד הַטּוֹב בְּשִׁירֵי הַמְדָּמִים.

הגבול שבין היש והאין

יש מלים שבאות מן הלב השלם
הלב השלם הוא הלב המדבר
שמרפא את השתיקה ואת ההעדר.
המלים שבין השורות
שבין הצלילים
שבין הזמנים
נולדות מתוך זכרון
של רגע מאחד עם המקור הראשון
ניצוץ בריאה והתגלות אדם קדמון.
המלים שלעולם יהיו מעבר לדמיון
מעבר לתבניות קריאות ומדודות
חפשיות מעצמן, מעצם היותן
כמו נשמות שממתינות להתגלם בגוף.
הן חיות את האהבה
הן מרכיבות שפה שהיא שירה
הנוגעת בגבול שבין היש והאין.

בקיעים

שׁוֹתֶקֶת בֵּין קִירוֹת מְדַבְּרִים.
אֲהַבָּה. מְדַבְּרִים.
בְּשֶׁהַגּוֹף חָם, הַקִּירוֹת קָרִים.
בְּשֶׁהַגּוֹף קָר, הֵם מִתְלַהֲטִים.
תָּמִיד בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, מִיֵּן נֶחֱמָה
שֶׁבְּשִׁגְרַת הַחַיִּים.
סוֹבְלִים אוֹתִי בְּכָל קִשְׁיוֹתָם
וּמְגַלִּים לִי אֶת הַקְּשֵׁי שְׁבִי
לְהִיּוֹת לְבַד. לְהִיּוֹת בְּשִׁקְט.
הַקִּירוֹת מְדַבְּרִים אֵלַי
וְאֲנִי רוֹצֶה לַעֲנוֹת לָהֶם –
אָבֵל הַבְּקִיעִים חוֹנְקִים אֶת גְּרוֹנִי.

שׁוֹבוּ אֵלַי עֲצָמוֹת הַמַּלְיָם
שׁוֹבוּ מִתּוֹךְ הַקִּירוֹת שֶׁל כָּל הַבְּתִיִּם
שְׁחִייתִי בָּהֶם לְתוֹךְ הַקִּירוֹת
שֶׁבְּנִיתִי בְּתוֹכִי.

סיבובי לשון

מְסוּבֶּכֶת אֶת הַלְשׁוֹן בְּדִיוֹק לְפִי הַרְגָּשְׁתִּי
הַרְגָּשְׁתִּי שֶׁהַלְשׁוֹן צְרִיכָה אֶת זֶה
זֶה בְּדִיוֹק מֵהָיָא רְצָתָה עֲכָשׁוּ
וְעֲכָשׁוּ הִיא מִתְמַסְרֶת לִי
לִי לִי לִי.

נִשְׁמָע כְּמוֹ מִשְׁחָק,
אֲךָ גּוֹף לְשׁוֹן אֶחָד בְּשָׁנִי
הוּא לְגַמְרֵי אֲמַתִּי,
הַדְּמִיוֹן בּוֹ הוּא רַב לְשׁוֹנֵי
וְהַסִּיבּוּב חוֹשִׁי.

וְלִפְעָמִים הַלְשׁוֹן מְסוּבֶּכֶת אוֹתִי
עַד שֶׁאֲנִי מְרַגֵּעָה אוֹתָהּ
שְׁבִי בְּשִׁקֹּט
אֵל תְּהִי מְלַכָּה עַל חֲלָשִׁים.
הִיא נְעִינִית לִי וּמְאֲדִימָה,
אָדָם עֵמֶק וּמְמָשִׁי.

אני שיר

אני שיר בְּהִשְׁרָאת הָאֲנִי הַשָּׁלֵם
הַמְּשׁוֹרֵר שֶׁל כָּל הַשִּׁירִים בְּעֶצְמָם
הַצִּלִּיל הָאֶחָד.

אני כותבת

אני כותבת מלים מדקדקות
ברוח בינה לביני
את האהבה שהיתה בתוכי אליך.
ואין שום רגש שלא כתבתי
כדי להנחם מן המלים.
אולם אלו מעופפות להן
מותירות שורות ריקות מתכן
וכמיהה לקול שלך.
אני כותבת כדי להקשיב
לרחש עזיבתן
של המלים,
כמו התפשטות מעצמי לתוך העולם.

כשהמשמעות החלה לפעול בדברים

כְּשֶׁהַמְשָׁמְעוֹת הַחִלָּה לַפְעֵל בְּדַבְרִים
הַחֲלוּ הַדְּבָרִים לְהִתְנוּעֵעַ, לְדַבֵּר
וְלִשִׁיר אֶת שִׁירֵם הַמֵּיחָד
שִׁיר הַחַיִּים בְּעֲלֵי הַמְשָׁמְעוֹת,
הַלֵּל לִיצִירְתֵם וְלַעֲצָם הַיּוֹתֵם.
וְכֶשֶׁהַמְשָׁמְעוֹת הַחִלָּה לַפְעֵל בְּדַבְרִים
הָיוּ דְבָרִים אַחֲרֵים תְּמַהִים
כִּי צַד קוֹרָה הַפְּלֵא הַזֶּה
וְנִסְתָּר מְעִינֵיהֶם סוּד הָעִנְיָן
כִּי הָיוּ מְקַנְאִים.
וּמִתּוֹךְ הַמְשָׁמְעוֹת הַחֲדָשָׁה
הַחֲלִיט דְבַר אֶחָד לְפָרֶץ מִמְסַגֵּרְתּוֹ
וְלִהְיוֹת שׁוֹנֵה וּפְתָאֵם
רְאָה כְּמָה הוּא קֵל וְכְמָה הוּא
טוֹב, וְהוּא הָאִיר לְכֻלָּם
אֶת הַדֶּרֶךְ
לְחַיִּים בְּעֲלֵי מְשָׁמְעוֹת אֲמִתִּית
וְעֲצָמָה פְּנִימִית טְבֵעִית.

סדר השירים

הגוף זוכר

- 7 הגוף זוכר.....
- 8 עד אובדן שליטה.....
- 9 שברים.....
- 10 (היה זה חיבוק כומס סוד).....
- 11 בגן עדן עלי אדמות.....
- 12 רצון חופשי.....
- 13 מבטך.....
- 14 אורות מתגלגלים.....
- 15 בתוך ערפל גופך.....
- 16 צלילים רכים.....
- 17 קולו.....
- 18 בחלונות הגבוהים של העולם.....
- 19 רסיסי חלום.....
- 20 מפתח סול.....

כמו נוצה

- 23 כמו נוצה.....
- 24 קשרים.....
- 25 עשב.....
- 26 קרעים.....
- 27 מעוף המחשבות.....
- 28 הצבע האהוב עלי.....
- 29 תשומת לב.....
- 30 רגשות שמתבשלים לאט.....
- 31 בחלוף הימים.....

האהבה פשטה את הרגל

- 35 האהבה פשטה את הרגל.....
- 36 הקצוות השבורים.....
- 37 דו"ח פנימי.....
- 38 התרוקנות.....
- 40 צוף העולם.....

41	להתאהב בדרך הנכונה
42	הזיה
43	בדרכי האמונה
44	על הציפייה
45	חלון פתוח
46	חשוף היה בפניי
47	(הגעגועים אליך דומים)
48	מינוס אהבה
49	דקירה

מסר לאישה פראית

53	מסר לאישה פראית
55	אני ועצמי
56	האי של עצמי
57	סימנים
58	בעולם המסנוור עיניים
59	זה
60	מעגל שלם
61	גבולות החופש
62	משב רוח מדברי
63	התגלות

רגעים של כתיבת שיר

67	רגעים של כתיבת שיר
68	אלף בית בלשון
69	הרצון האמיתי
70	השתיקה שלה
71	מד החום
72	הגבול שבין היש והאין
73	בקיעים
74	סיבובי לשון
75	אני שיר
76	אני כותבת
77	כשהשמעות החלה לפעול בדברים

